

Arrest

nr. 194 911 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 juni 2017. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 194 910 van 13 november 2017 het beroep verwerpt.

Op 9 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 juni 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

<i>Naam, voornaam:</i>	<i>A., F.</i>
<i>geboortedatum:</i>	<i>(...)1945</i>
<i>geboorteplaats:</i>	<i>skopje</i>
<i>nationaliteit:</i>	<i>Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)</i>

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30(dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: uit het paspoort blijkt dat betrokkene op 03.09.2016 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoekster geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM maar er geen schending van het artikel wordt aangevoerd. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van artikel 73/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 73/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Verzoekster heeft in haar aanvraag tot machtiging van verblijf verwezen naar de bescherming geboden onder artikel 8 EVRM. Door verzoekster werd betoogd dat haar situatie valt onder het toepassingsgebied van deze internationale rechtsregel, waarmee zij beklemtoonde dat het opleggen van de verplichting te verhuizen naar Macedonië voor het louter indienen van de aanvraag een ongerechtvaardigde inmenging uitmaakt op het privé-, gezins- en familieleven van verzoekster (zie pagina 7 van de aanvraag).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

2. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

Deze afweging ontbreekt echter manifest in de bestreden beslissing.

Op geen enkele manier blijkt dat er belangenafweging heeft plaatsgevonden, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, waarbij op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde overheid geen enkele belangenafweging heeft uitgevoerd bij het opleggen van de bestreden beslissing. De feiten zijn de verwerende partij nochtans genoegzaam bekend.

Hieruit blijkt dat de belanghebbende elementen niet op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging en de betrokken belangen niet correct en nauwgezet zijn afgewogen bij het nemen van de bestreden beslissing: de verwijderingsmaatregel.

Bovendien kan de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) niet worden gelijkgesteld met de aanvraag tot een machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet waarbij de buitengewone omstandigheden dienen nagegaan te worden. Beide hebben duidelijk een andere finaliteit. Er wordt dan ook niet verwezen naar de motivering of het onderzoek verricht onder artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor zover deze overigens zou voldoen, in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij merkt bovendien op dat het niet aan hem noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Dit behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij. De bevoegde overheid dient hierbij bovenvermelde principes, zoals bevestigd door het EHRM, te hanteren als leidraad.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

3. Ondergeschiedt, indien voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel, alsnog zou blijken dat er een belangenafweging conform artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn uitgevoerd, quod non, blijkt minstens dat de gemachtigde de formele motiveringsverplichting schendt. Op geen enkele manier blijkt immers dat de motieven hiertoe werden opgenomen in de bestreden beslissing. Men beperkt zich tot de stelling dat het toegelaten verblijf van verzoekster werd overschreden.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van verzoekster concreet werden overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is. Ter zake is geen enkele motivering opgenomen. Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Staat.

De verzoekende partij heeft er dan ook alle belang bij om te weten of alle belangen werden overwogen. En, zo ja, over welke belangen gaat het? En welk gewicht werd hieraan toegekend?

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- *De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;*
- *En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. Verder in ondergeschikte orde, zonder afbreuk te doen aan het bovenstaande, wijst verzoekster erop dat de bewering van de gemachtigde in de beslissing genomen over de aanvraag tot machtiging van verblijf (eveneens daterende van 9 juni 2017) dat huidige situatie, met name de aangehaalde situatie door verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf, niet zou kaderen binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM, niet kan worden gevolgd. Verzoekster is het oneens met deze stelling.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59)

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu is er sprake van een voldoende hechte band en een afhankelijkheid tussen verzoekster en haar familieleden (haar zoon en zijn gezin).

Verzoekster verblijft bij haar familieleden te 2660 Antwerpen, (...) (zie stuk 4 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf: attest samenstelling van gezin). Zij verblijft bij haar zoon, de heer J. H. en diens echtgenote, mevrouw J. J.. Verzoekster heeft geen andere familieleden meer. De echtgenote van verzoekster, de heer A. E., is overleden op 23 april 2008 (zie stuk 3 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Door het overlijden van haar man, is verzoekster alleenstaande.

Verzoekster heeft echter te kampen met ernstige gezondheidsproblemen, waardoor zij niet langer voor zichzelf kon instaan. De medische documenten waaruit de gezondheidsproblemen van verzoekster blijken, werden gevoegd onder stuk 4 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf; waaruit onder meer blijkt dat verzoekster lijdt aan chronische proctitis. Hierdoor heeft verzoekster zich gevoegd bij haar zoon, de heer J. H.. Hij, zowel als zijn echtgenote, fungeren als mantelzorger voor mevrouw A..

Zij heeft geen alternatieven en kon niet langer verblijven in haar land van herkomst. De zorgverlening in Macedonië is onvoldoende. Zij deed daarom beroep op haar familiale banden. Cultureel gezien hecht het gezin van de heer J. H. zeer veel belang aan de zorg voor hun ouders. Zij verleenden direct opvang aan mevrouw A..

De heer J. H. en zijn gezin zijn in staat om financieel zorg te dragen voor mevrouw A. (zie de bijgevoegde loonfiches bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Zij krijgen geen financiële steun. Verzoekster heeft zelf geen inkomen en kan geen inkomen verwerven door haar hoge leeftijd (zij is geboren in 1945) en haar medische situatie.

Haar zoon en zijn gezin zorgen voor verzoekster, zowel materieel (zoals onderdak, voeding, medicatie, enzovoort) als emotioneel. Daarbij hebben zij geen steun nodig van het OCMW of andere instanties.

Verzoekster kan geen beroep doen op een familiaal (of sociaal) netwerk in Macedonië. De echtgenote van verzoekster, de heer A. E., is overleden op 23 april 2008 (zie stuk 3 zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Door het overlijden van haar man, is verzoekster alleenstaande. Doordat zij echter te kampen kreeg met ernstige gezondheidsproblemen, en haar vorderende leeftijd (zij is geboren in 1945) werd zij hulpbehoevend en kon zij niet langer voor zichzelf instaan. Haar zoon en zijn gezin hebben zich daarom opgeworpen als mantelzorgers. Verzoekster kan zelf niet reizen. Zij werd met de auto opgehaald in Macedonië door haar zoon, de heer J. H..

Deze feitelijke elementen wijzen op een sterke afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zoon en zijn gezin. Deze banden overstijgen de gewoonlijke affectieve banden.

De stelling van de gemachtigde in de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf dat er geen sprake zou zijn van “enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming” kan hierom niet worden gevolgd.

De feitelijke elementen (zoals de leeftijd van verzoekster en haar medische situatie) wijzen op elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De bestreden beslissing schendt hierom zowel artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU als artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. In casu wijst verzoekster erop dat moet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer de beslissing te nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De gemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met bovenvermelde elementen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).”

3.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29 EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekster zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten

Tegelijk met het thans bestreden bevel werd door dezelfde ambtenaar van de verwerende partij eveneens besloten tot de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het annulatieberoep tegen die beslissing werd samen met de huidige zaak behandeld ter terechtzitting van 4 oktober 2017 en werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 194 911 van 13 november 2017. In de voormelde beslissing wordt gemotiveerd dat *“Het gegeven dat betrokkene hier bij haar familieleden zou verblijven, haar zoon en schoondochter hier in België verblijven, haar zoon in staat is financieel in te staan voor mevrouw. Deze elementen kunnen niet aanzien worden als buitengewone omstandigheden. Haar zoon en schoondochter kunnen haar ook financieel ondersteunen wanneer zij terugkeert naar Macedonië. Bovendien heeft betrokkene tot 2016 zonder haar familie kunnen leven. Zij toont niet aan dat zij dit niet opnieuw zou kunnen. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat haar familieband met haar meerderjarige zoon voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Verzoekster haar zoon koos ervoor om zonder verzoekster naar België te reizen en zij opteerde er voor om pas jaren later ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RW, nr .101.974 van 29.04.2013). Betrokkene beroepen zich op haar gezondheidstoestand. Ze voegt hiertoe doktersverslagen van opname dd. 18.04.2013 en 27.06.2016. Toch kan de gezondheidstoestand van mevrouw geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Betrokkene beweert dat haar zoon en diens echtgenote de zorg op zich hebben genomen van mevrouw. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat mevrouw A. F. mantelzorg zou nodig hebben. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie”* Dit werd door verzoekster niet weerlegd. Ook in de huidige zaak toont verzoekster niet aan dat zij geen financiële ondersteuning kan genieten van haar zoon in haar land van herkomst, zij niet kan reizen en zij mantelzorg nodig heeft omwille van haar medische problemen. Waar verzoekster verwijst naar medische stukken in bijlage van haar aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegd, stelt de Raad vast dat er nergens wordt vermeld dat zij niet kan reizen en mantelzorg nodig heeft. Er wordt bijgevolg geen afhankelijkheid van haar meerderjarige zoon aangetoond waardoor zij geen beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoot.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Staten hebben daarbij het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Verzoekster laat na op concrete wijze uiteen te zetten wat zij bedoelt met haar privéleven en maakt met haar louter theoretisch betoog aldus evenmin een schending van haar privéleven aannemelijk.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

Verzoekster voert verder aan dat het bestreden bevel op grond van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 *iuncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het gezinsleven diende te bevatten. Gelet op het feit dat verzoekster geen beschermenswaardig gezins- of

familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond, ziet de Raad echter niet in op grond van welke elementen het bestreden bevel hieromtrent een motivering dient te bevatten.

In de mate verzoekster betoogt dat het bevel eveneens een motivering met betrekking tot haar gezins- en privéleven diende te bevatten, kan een dergelijk vereiste niet worden gelezen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN